

De Probatis|| Sanctorvm|| Historiis

Partim|| Ex Tomis Aloysii Lipoma-||ni, Doctissimi Episcopi, Partim Etiam||
Ex Egregiis Manuscriptis Codicibvs, Qvarvm permultæ antehàc nunquàm
in lucem prodière

Complectens Sanctos Mensivm Septembris Et Octobris

Surius, Laurentius

Coloniae Agrippinae, 1576-

VD16 S 10262

De S. Narcisso Hierosolymitano episcopo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77413](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77413)

DE S. NARCISSO EPISCOPO HIÉROSOLYMITANO. 1077

Cum vitam ad annum vsque quinquagesimum secundum produxisset, quinto Calend. Nouembris migravit ad caelum, sepultusque est in coemeterio ecclesiae cathedralis sancti Petri: & post sex menses, cum miraculis clarere coepisset, in ecclesiam translatus est. Huius vitam frater Baptista Mantuanus Carmelita versibus scripsit ad Innocentium Pontificem octauum, vnde haec sumpsimus. Felix obitus
c. us.
Translatio.

HISTORIA BREVIS S. NARCISSI EPISCOPI HIÉROSOLYMITANI, EX ECCLESIAST. HISTO-

*riae Eusebij Casareensis Lib. 6. Cap. 8. & 9. Interprete
Iohanne Christophorono Anglo.*

VBI Seuerus imperiū ad annos decem & octo administrauerat, Antoninus eius filius, ad eum honorem euehitur. Eodem tempore vnus ex eorum numero, qui in ea turbulenta persecutionis tempestate se fortes & inuictos prestississent, & post certamina, pro fidei confessione suscepta, essent integri & incolumes diuina prouidentia seruati, nomine Alexāder, quem modò Episcopum Ecclesiae Hierosolymitanae fuisse monstrauius, propterea quòd confessione fidei Christianae temporibus persecutionis nobilitatus erat, Episcopatu, quem dixi, cum adhuc Narcissus, qui cum in eo officio anteibat, superstes esset, dignatus fuit. Præter multas alias admirabiles res gestas, quas qui ex ea Ecclesia sunt, ex sermone ac traditione fratrum, gradatim & ordine succedentium, de Narcisso narrant, hoc præterea miraculum ab eo editum referunt: Octobr. 29.

In magna & solenni Paschatis vigilia, oleum diaconis & ministris Ecclesiae defuisse perhibent. Vnde cum vniuersam multitudinem grauis quaedam agritudo & demissio animi occuparet, Narcissum ferunt his, qui luminaria apparabant, præcepisse, vt aquam ex puteo quodam, qui erat in proximo, haurirent, & ad ipsum afferrent. Quo absque mora peracto, cum super aqua orauisse, mandasseque vt cum vera & constanti in Dominum fide, eam in luminarium vasa infunderent. Quod vbi fecerant, contra omnem rationem, incredibili quadam & diuina virtute, naturam aquae in olei naturam commutatam: & pro certo illius miraculi indicio, fratres complures, qui illuc erant, eo quidem tempore permultum ex illo oleo reseruaerunt, ex quo etiam aliquantulum ad nostram vsque aetatem custoditum est. Pleraque item alia, memoria quidem digna, de vita istius viri commemorant, in quibus eiusmodi quiddam traditum est: Nota de solenni Paschatis vigilia.
Luminariū in templis vsus antiquissimus.

Cum quidam nequam perditum homunciones grauem & seueram eam rationem, qua per vniuersam vitam tum in hominibus acriter admonendis, tum in eorum vitijs corrigendis vti consuevit, neququam ferre possent, præ metu, nè ipsi propter infinita scelera, quorum sibi ipsi conscij erant, iudicati ab eo poenas luerent: coeperunt contra illum consutis dolis conspirare, & turpem quandam criminationis calumniam in eum conijcere: deinde quo magis auditoribus criminationis falso obiecta fidenter facerent, eam iureiurando confirmare, atque vnus sic deierare: Si non verè dixerim, opto vt ignis incendio miserè dispeream. Alter verò sic: Si non verè dixerim, opto vt foedo ac saeuo morbo corpus absumatur. Tertius autem hoc modo: Opto, si non verè dixerim, vt luminibus penitus orbatus sim. Verum quauis nemo ex fidelibus, propter nobilitatam ac testatam inter omnes omnino Narcissi castimoniam, atque adeò ob vitæ rationem ex virtutis regula traductam, illis vel grauissimo iureiurando se obstringentibus, animum aut fidem adhibuerit: ille ipse tamen partim præ in dignitate obiectæ criminationis, partim præ cupiditate vitæ in sapientiae ac virtutis studio degendæ, quam iam diu optauerat, ab oculis vniuersæ multitudinis se penitus remouit, & in solitudine locisque desertis ad multorum annorum spatium vitam transegit. Verum sublimis ille diuinæ iustitiæ ultionisque obtutus, his sceleribus patris, minimè acquieuit: sed quam celerrimè impios illos & nequam homines, qui inter iurandum tam diris execrationibus se contra se ipsos obligassent, grauibus calamitatibus oppressit. Tres viri nequam criminationis calumniam in Narcissum conijciunt.

Pri-

Diuinitus
puniuntur
criminator
res falsi.

Primus igitur illorū, scintilla per exigua noctū in aedes, quibus inhabitabat, ex nulla causa antegressā subitō ruente, miserē cum tota familia & stirpe sua rapido flāmarum ardore omninō conflagrauit. Alterius corpus eodem morbo, quam sibi tantāquam multā fore imprecatus esset, ab extremis pedum digitis ad caput vsque infectum, contabuit. Tertius arumnosos priorum euentus adspiciens, & Dei, qui oculis omnia intuetur, ineuitabilem ultionem admodū reformidans, palām inter omnes maleficia, communiter à se suisque socijs per fraudē contra Narcissum admissa, confessus est: sed tamen dum pro delicto grauissimē condolecebat, tantis & tam acerbis lamentis se afflictauit, & vsque eō lachrymas effundere non destitit, quoad utrunque oculum sibi penitus extinxisset. Atque hi pro ea criminatione, falso contra Narcissum conficta, tales poenas perfoluerunt.

Cap. 9.
Petit locum
desertū vir
sanctus.

Vbi Narcissus se in locum desertum subduxisset, & à nemine esset pro certo cognitum, quō se recepisset, his qui finitimis Ecclesijs præerant, visum fuit, vt alterum Episcopum suffragijs crearent. Dius igitur (hoc enim nomine erat) delectus est: cui non longo tempore Ecclesiam gubernanti successit Germanion: quo mortuo, Gordius Episcopatum obtinet. Cuius temporibus Narcissus, tantāquam ex mortuis ad vitam denuō reuocatus, à fratribus (quippē omnes illos deinceps, tum quōdā tam placido ac quieto animo falso accusatus decesserat, tum quōdā singulari diuinæ sapientiæ & virtutis amore flagrabat, tum præterea omnium maximē, quōd Deus de eius accusatoribus debita supplicia sumere dignatus est, in maiorem suā admirationem rapiat) vt Ecclesiæ gubernacula denuō susciperet, vehementer rogatus est. Et cum Narcissus non ampliū propter ingrauescentem ætatem ministerio præesse posset, Alexander, de quo supra locuti sumus, alterius Ecclesiæ Episcopus, diuina prouidentia per reuelationem, quæ noctū ipsi secundū quietem apparuisset, vt cum Narcisso in ministerio Ecclesiæ fungendo coniungeretur, accersitus est. Vnde Alexandrum, cum tantāquam diuino quodam oraculo ex Cappadocum regione, vbi primū in Episcopatus gradu fuisset locutus, Hierosolymam tum voti, tum locorum visendorum causa contenderet, illius Ecclesiæ fratres eum excipiunt benignissimē, & non ampliū domum reuerti permittunt: idque propter aliam reuelationem, ipsis itidem noctū visam: quæ quidem voce euidentissima profusa, eis qui erant inter illos ob virtutem spectatissimi, perspicuē significauit, vt extra portas ciuitatis egressi, eum Episcopum admitterent, qui ipsis à Deo antē designatus erat. Quo ad hunc modum gesto, Hierosolymitani communi Episcoporum consensu, qui finitimas Ecclesias procurabant, necessariō illum apud se manere coegerunt.

Peregrinatio
religio-
nis ergo, vi-
de quā an-
tiqua apud
Catholicos.

Idem ipse Alexander in suis epistolis, quas ad Antinoitas scripsit, quæque adhuc apud nos extant, Narcissi collegæ sui in præfectura Ecclesiæ Hierosolymitanæ gerenda mentionem facit, ista in extrema illa epistola ad verbum scribens: Salutat vos Narcissus, qui hīc ante me Episcopatus locum occupauit, & centum iam & sedecim annos prætergressus, mecum in eodem ministerio quorundam precibus coniunctus fuit: qui obsecrat vos, vt idem mecum sentiatis, eademque sitis voluntate.

Admodū
grādis ætas
S. Narcissi.

VITA SANCTÆ ERMELENDIS VIRGINIS, IN
VILLA MELDARIENSI QUIESCENTIS IN FINIBVS
Brabantie. Habetur in antiquissimo MS. codice Ecclesiæ Traiectensis.

Octobr. 29.
S. Ermelē-
dis parces.

Qualis fue-
rit in pueri-
tia sua.
Psal. 41.

BEATA virgo Ermelēdis, ex Ermenoldo patre & Ermenfende matre tam genere quā diuitijs spectabilibus exorta, ab ineunte ætate studuit de virtute in virtutem ascendere, vt Deum deorum in Sion mereretur videre. Quæ cum adhuc parentum in domo, puerilis ætatis vinculo teneretur adstricta, nihil tamen puerile gerebat in opere, sed quandam maturitatem morū in gestu intuentibus se præferebat. Declinabat siquidem lasciuam atque consortia coætaneorum, in thalamo genitricis suæ residens, psalmosque Dauidicos discens. Si quandō verbum Dei audisset, memoria sagaci recondebat, sæpiusque ad os reducens, quasi mundum animal nouo semper pietatis affectu ruminabat. Iam tunc suauitatem sponsi sui cælestis prægustabat magno & incompræhensibili modo, desiderioquē illius exæstans, cum sancto Dauid dicebat: Sitiuit anima mea ad Deum fon-